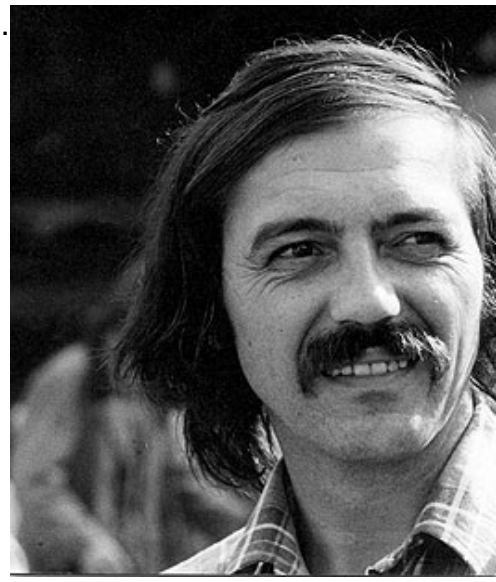
Napsal uživatel Stanislav Zárybnický - Houla
Čtvrtek, 10 Prosinec 2009 21:52

Motto: Nesem vám noviny poslouchejte
z podbrdské krajiny, pozor dejte...

Bylo to skoro na konci roku, někdy tak vokolo 24.prosince, vyjeli sme si udělat takový malý vandrácký vánoce na Brdy. Znáte to, poezie vozdobenýho stromku a lesa vokolo, trochu sněhu, 5 pod nulou a máte tu idylickej vobraz jako z kýčový trampský kresby.

A jak tak šlapu sám pomalu k seníku (parta dorazí až v noci), vidim na cestě před sebou pár divnejch stop. Šli tu ňáký lidi, celkem nedávno, dyk padá sníh a stopa je jak čerstvá a měli s sebou něco - sakra, kůň to nebyl, podkovy žádný? Du teda po tý stopě, stejně míři zrovna mým směrem až na křižovatku. Tady vodbočlla - nebo spíš já vodbočil na seňar.

No, máme 10 večír, to už ani voheň dělat nebudu, říkám si a lezu skrs jesle poklopem do tý tmavý voňavý místnosti, vandrácký grandnoclehárny. Rozbaluju a když pak už ležím ve spacáku, někoho sem venku zaslech mluvit. Že by to už byli kluci? Na ty je trochu brzo. Ale to už hlava čouhá z poklopu a rozhlíží se po seníku. Povídám „Ahoj“ von se skoro lek a vodpověděl: „Dobrý večer. Prosím vás můžem se tu vyspat?“ „Ale to víš, že jo, polezte nahoru.“ „Děkuju. Ještě jdu opatřit na noc oslíka.“

A hele, říkám si, tak to byly ty podivný stopy, copak je to asi zač? Zespoda se voz~ valo spokojený hejkání a mlaskání, to jak se vosel živil z jeslí voňavým senem. A už lezou. „Pojď nahoru, Marie“ pobízí svou ženu ten chlápek. Na trám pokládá tesařskou širočinu, snad to tu

nechce zbourat, a hele ženská v jiným stavu? „Já jsem Josef a toto má žena Marie“ představuje chlap, tak mu podám ruku,“ a já jsem Houla“.No, jakž takž se uložili a když chci znova usnout vzbudilo mne sténání. A jéje, povidám si, to je nadělení. Najednou zvenku hlasy, to jsou pardi. „Ahoj, ahoj, holky mám takovej dojem, že se dneska moc nevyspíte . A taky že ne. Jenom sme si stačili podat ruce, řek sem jim vo co jako asi de, no a pak nás kluky i s Josefem vyhodily ze seňaru. Čučíme smutně a vyjeveně na sebe, Josef neví co udělat a kam jít, vtom po chvíli vyleze zeshora Tapina. „Všechno v pořádku kluk jak buk na Kuchyňce“. Blahopřejeme postupně Josefovi, nad hlavami svítí ňáká kometa a Riki vytahuje na voslavu tu vánoční flašku rumu...

Stanislav Zárybnický - Houla
(napsáno v roce 1973)

Dnes si připomínáme 20 let od Houlova dobrovolného odchodu.